

In Job (homilia 5)

Εὐκαιρον ἐν τῷ παρόντι τὸν ἀήττητον τοῦ θεοῦ στρατιώτην Ἰὼβ λέγειν τὰ τοῦ προφήτου Δαυΐδ. Εἶπα· Φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου τοῦ μὴ ἀμαρτάνειν με ἐν γλώσση μου· ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν ἐν τῷ συστῆναι τὸν ἀμαρτωλὸν ἐναντίον μου. Ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην καὶ ἐσίγησα ἐξ ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη. Ὅντως ὁ Ἰὼβ εἶπέρ τις ἐφύλαξεν ἀπὸ βλασφημίας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐχαλίνωσεν ἀπὸ λοιδορίας τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἐχαράκωσε θεοφοβία τὰ χεῖλη. Ἐταπεινώθη, ἀλλ' οὐκ ἠπορήθη· ἐκωφώθη, ἵνα μὴ τοῦ δράκοντος ἀκούσῃ· ἐσίγησεν ἐξ ἀγαθῶν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστη τῶν ἀγαθῶν· ἀνεκαινίσθη αὐτοῦ τὸ ἄλγημα, ἀλλ' οὐ διεφθάρη αὐτοῦ τὸ κατόρθωμα. Τὸν ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ συνεστῶτα διάβολον ἐματαιώσεν, κενὸν αὐτὸν τῆς ἐλπίδος ἀπέδειξεν. Ὁ ἤθελεν, ἔπραξεν ὁ διάβολος· ὁ προσεδόκησεν, οὐκ ἤκουσεν. Τὴν φαρέτραν τῶν βελῶν ἐκένωσεν, ἀλλὰ τὸν στρατιώτην οὐκ ἐλύγισεν· τὸ σκάφος διέλυσεν, ἀλλὰ τὸν ἐπιβάτην οὐκ ἐβύθισεν· τοὺς δέκα κλάδους τῶν τέκνων ἀπέτεμεν, ἀλλὰ τὴν ρίζαν τῆς ὑπομονῆς οὐκ ἐσάλευσεν· τοιχορυγίας τῷ σώματι προσήνεγκεν, ἀλλὰ τὴν ἡγεμονεύουσαν ψυχὴν οὐκ ἠχμαλώτισεν· τοὺς φίλους ἐχθροὺς παρεσκεύασεν, ἀλλὰ τὸν φίλον τοῦ θεοῦ τῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας οὐκ ἠλλοτρίωσεν. Διὸ καὶ ὁ σοφώτατος Ἰὼβ ὡς εἶδε τοὺς τρεῖς φίλους, καθὼς ἀρτίως ἤκουες, ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας συγκαθεσθέντας, τὴν μὲν συμπάθειαν ἐθαύμασεν, τὴν δὲ συμβουλίαν οὐκ ἐγνώρισεν. Διὰ τί; Ὅτι ὠνείδισαν οἱ φίλοι δικαίως αὐτὸν πάσχειν ἀποφηνάμενοι· ἀμαρτιῶν ἀντίδοσιν γενέσθαι διεσάφησαν. Διὸ καὶ ὁ Ἰὼβ ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐν τούτοις, μετὰ πολλὰς ἀντιρρήσεις ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς λέγων, καθὼς ἡ γραφὴ τοῦ Ἰὼβ περιέχει· Ἀτὰρ δὴ καὶ ὑμεῖς ἐπέβητέ μοι ἀνελεημόνως, ἰατροὶ κακῶν πάντες. Ἔδει τὸν φίλον παραμυθῆσασθαι· μὴ γὰρ τραυματίζεις; παρακαλεῖν· μὴ γὰρ λοιδορεῖν; Πειρασμοὶ πειρασμῶν μοι γίνεσθε· οὐχ ὁρᾶτε πῶς χαλεπὰ τῶν ἰχώρων τὰ ρεύματα; Οὐ νοεῖτε πῶς πικρὰ τῶν ὀστράκων τὰ ξέσματα; Οὐκ αἴσθεσθε πῶς σκληρὰ τῆς κοπρίας τὰ ὑποστρώματα; Οὐκ ἠκούσατε πῶς ψυχοφθόρα τῆς γυναικὸς τὰ συμβουλεύματα; Ὁ ἔδει ὑμᾶς κουφίζειν ἐπιφορτοῦτε, τῷ διαβόλῳ πειθαρχεῖτε. Τί ἐπιζέετε μοι τὰ τραύματα; Τί τῇ γλώσση με τοξεύετε; Τί τῷ στόματι πολεμεῖτε; Οὐκ ἠρκέσθη ὁ ἠττηθεὶς, ἔτι πυκτεύει ὁ κάτω κείμενος καὶ ἐπὶ κοπρίας ἠκολούθησεν. Πᾶσαν μου τὴν ὑπαρξιν ἀπέτεμεν, τὴν δεκάδα τῶν τέκνων, τὴν γυναικᾶ μοι μόνην ἐφύλαξεν, καὶ αὐτὴν οὐχ ὡς παρηγορίαν ἀλλ' ὡς ἐπιβουλήν. Ὡς δὲ καὶ δι' αὐτῆς ἐματαιώθη, δι' ὑμῶν με πάλιν ὑποσύρειν ἐπείγεται. Ἀπόστητε τοίνυν, ὦ φίλοι, ἔγνω τὸ πανούργου τὰ ἐπιχειρήματα· πρῶτον καὶ ὑμᾶς συμπαθεῖς ἀνέδειξε καὶ ἐπὶ κοπρίας καθέζεσθαι παρεσκεύασε καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἀσίτους καὶ ἀλάλους ἀνέδειξεν, ὅπως ἐγὼ θαρρήσας τῇ συμπαθείᾳ θᾶπτον δέξωμαι τὴν ἐπιβουλήν. Ἀπόστητε, φίλοι, οἶδα πότε καὶ τὰ τῶν φίλων ὑμᾶς λαλεῖν παρασκευάζει, οἶδα πότε καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν ὑποσπεῖρει· πρῶτον τὸ συμπαθὲς καὶ τότε τὸ δόλιον. Ἀπόστητε τοίνυν, ὦ φίλοι, οὐ μὴ με πείσητε βλασφημῆσαι· οἶδα προλέγειν τὰ τοῦ Δαυΐδ· Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν. Ἔστι δὲ πάντως εἰπεῖν τινα· Τί οὖν; Ὁ Ἰὼβ οὐχ ἠμαρτεν οὔτε ἐβλασφήμησεν οὔτε ἐλάλησεν ἐναντίον; Πᾶσαν τὴν κτίσιν κατηράσατο καὶ μετ' ὀδύνης ἐβόησεν· Ἀπόλοιτο ἡ ἡμέρα ἐν

ἧ ἐγεννήθη καὶ ἡ νύξ ἐν ἧ εἶπον· Ἰδοὺ ἄρρεν. Ὑβρισε τῆς μητρὸς τὴν εὐγένειαν, τύμβον τὸν κόλπον τῆς μητρὸς προσεδόκησεν, διέβαλε τῶν μαζῶν τὴν εὐγένειαν, τὴν κοινὴν γαλακτοτροφίαν ἐνύβρισεν. Οὐ ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια τούτων μετῆλθεν; Πῶς οὖν οὐχ ἤμαρτεν Ἰώβ; Ἐπειδὴ κέκραγεν ἡ γραφή· Οὔτε ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἤμαρτεν Ἰώβ. Ἄκουε συνετῶς. Ἐν παντὶ πράγματι τὸν σκοπὸν ζητεῖ τοῦ πράγματος καὶ οὐδαμῶς τῆς ἀληθείας οὐ μὴ διαπέσης. Ἄκουε συνετῶς. Ὡς μὲν πρὸς τὰς λέξεις ἔπταισεν ὁ Ἰώβ πρὸς τὰς λέξεις, οὐχ ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας τὴν κτίσιν τοῦ θεοῦ ἐλοιδόρησεν ὡς δὲ πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ διαβόλου, οὐδ' ὅλως ἤμαρτεν ὁ Ἰώβ κατὰ τὴν θείαν γραφήν. Ἔστι δὲ πάντως εἰπεῖν τινα· Οὐδ' ὅλως ἤμαρτεν ὁ Ἰώβ; Ἄκουε συνετῶς. Ὁ διάβολος προσελθὼν τῷ κυρίῳ κατὰ διάνοιαν οὐ κατ' ἔμφασιν τοῦτο γὰρ καὶ χθὲς ἐλέγετο, ὅτι κατὰ διάνοιαν ὁ διάβολος ἀπεκρίνατο τῷ κυρίῳ, οὐχὶ δὲ ἐπ' ὄψεσιν. Τὴν γὰρ γραφήν τοῦ Ἰώβ ὁ ἱστοριογράφος Μωϋσῆς ἀνεγράψατο. Οὗτος δὲ οὐκ ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἰώβ, ἀλλὰ σφόδρα μετὰ τὸν Ἰώβ· πέμπτος ἦν μετὰ τὸν Ἀβραάμ ὁ Ἰώβ. Ὁ δὲ Μωϋσῆς μετὰ πολλὰς γενεάς, μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδον

, ἀλλ' ὅμως ἀνεγράψατο τὰ κατὰ τὸν Ἰώβ, οὐκ οἰκείῳ βουλήματι ἀλλ' ὑπαγορεύσει τοῦ ἁγίου πνεύματος. Τὸ ἅγιον τοίνυν πνεῦμα, ὡς πάντα ἐπιστάμενον τὰ κατὰ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ διαβόλου, ὑπηγόρευσε τῷ Μωϋσῆϊ ὡς ἱστορίαν πάντα ταῦτα ἐκθέσθαι. Ἐπίστατο γὰρ τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ τὴν τοῦ διαβόλου καὶ τὴν πρὸς τὴν τούτου ἰδίαν τοῦ θεοῦ ἀντίρρησιν. Οἶδε γὰρ τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ τὰ τοῦ θεοῦ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον τὸν λέγοντα· Οὐδεὶς οἶδε τὰ τοῦ θεοῦ εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ τὸ ἐν αὐτῷ, καὶ πάλιν· Τὸ γὰρ πνεῦμα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ. Τὴν διάνοιαν τοίνυν τοῦ διαβόλου τὸ ἅγιον πνεῦμα θεωρήσαν ἱστορίαν ὑπηγόρευσε

, ὅπως ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες σαφέστερον ἐπιβάλωμεν τοῖς λεγομένοις. Εἴ τι οὖν ἀκούεις τοῦ διαβόλου λέγοντος, κατὰ διάνοιαν ἄκουε· εἴ τι δὲ τοῦ θεοῦ, κατὰ ἀπόφασιν· τοῦτο γὰρ ἐξέδωκε τὸ ἅγιον πνεῦμα. Κατὰ διάνοιαν τοίνυν προσελθὼν ὁ διάβολος τῷ κυρίῳ ἐξητήσατο τὸν Ἰώβ λέγων· Δός μοι αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν καὶ δείκνυμι πῶς ἀναισχυντότερον πάντων σε βλασφημήσει. Τουτέστι δός μοι αὐτοῦ τὴν πᾶσαν ἡγεμονίαν καὶ παρασκευάζω τὸν Ἰώβ κατὰ πρόσωπόν σε βλασφημήσαι

, τουτέστι τὰ ἐναντία σοι διαπράξασθαι, ἀπρονοήτῳ σε κηρῦξαι, εἶδωλα προσκυνῆσαι καὶ σὲ καταλεῖψαι, ἀγάλασι θυσιάσαι καὶ σοὶ μὴ προσενέγκαι, βωμοὺς ναῶν ἐγείρειν καὶ θυσιαστήρια καταστρέφειν. Τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐξήνυεν ὁ διάβολος καὶ εἰς ταῦτα προσεδόκα τὸν Ἰώβ καθιστᾶν. Εἰ δὲ τούτων τοίνυν μετῆλθέ τι ὁ Ἰώβ, ἐβλασφήμησεν, ἐπειδὴ τὰ τοῦ διαβόλου διεπράξατο· εἰ δὲ οὐδὲν τούτων μετῆλθεν, δίκαιος ἦν καὶ ἄμειπτος καὶ θεοσεβὴς κατὰ τὴν τοῦ κυρίου διδασκαλίαν· ὃν γὰρ ὁ θεὸς δικαιοῖ τίς κατακρίνει; Οὐδ' ὅλως οὖν ἤμαρτεν ὁ Ἰώβ ἀνθρώπινα ῥήματα λαλήσας· ὡς ἄνθρωπος ἐλάλησε πληττόμενος ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν. Εἰ μὴ γὰρ ἦν ταῦτα λαλήσας ὁ Ἰώβ καὶ τὴν ἡμέραν ἀρασάμενος, εἶχον λέγειν τινὲς ὅτι ἀναίσθητος γέγονεν ὁ Ἰώβ, ἢ ὅτι ὑπερέβη τὰ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἐνθεν γὰρ δείκνυται ἀπὸ τῆς ἀρᾶς τοῦ Ἰώβ ὅτι μεγάλαις βασάνοις περιεβλήθη, ἐξ ὧν τὴν ὀδύνην μὴ φέρων ἀνθρωπίνως ἐβόα λέγων· Διὰ τί ἐκ κοιλίας μητρὸς μου οὐκ ἐτελεύτησα, ἐξῆλθα δὲ καὶ οὐκ εὐθὺς ἀπωλόμην; Διὰ τί δὲ συνήντησάν μοι γόνата; Διὰ τί δὲ μασθοὺς ἐθήλασα μητρὸς μου; Ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν, οὐχ ὡς τὸν δημιουργὸν ἐβλασφήμει. Τουτέστιν Διὰ τί μὴ γέγονεν ὁ μητρῶος κόλπος τύμβος, ἵνα μὴ παλαίω καὶ μὴ γνωρίζω τίνι παλαίω; Εἰ εἶχον πρὸς ὁμοίωσιν τινά, ἦδειν πῶς κρατῶ καὶ κρατοῦμαι. Διὰ τοῦτο προσετίθει λέγων ὁ Ἰώβ· Πρὸ γὰρ τῶν σίτων μου στεναγμός μοι ἦκει, δακρῦν δὲ ἐγὼ συνεχόμενος φόβῳ· φόβος γὰρ ὃν ἠύλαβούμην ἦλθέ

μοι, καὶ ὄν ἐδεδοίκειν συνήντησέ μοι. Πρὸ γὰρ τῶν σίτων μου στεναγμός μοι ἦκει. Ἀνθρώπινα τὰ ῥήματα διὰ τὸ πάθος ἀνηγόρευται. Εἰ μὴ γὰρ ταῦτα ἦν ἐκθέμενος ὁ Ἰώβ, ἡμελλον λέγειν τινές, ἅπερ καὶ νῦν λέγουσιν, ὅτι μεγάλας μὲν πληγὰς ἐδέξατο ὁ Ἰώβ, ὅμως δὲ οὐκ ἦσθετο τῶν πληγῶν, ὅτι ὁ θεὸς αὐτὰς ἐκούφιζεν. Ταῦτα λέγουσιν τινες καὶ ἐν τῷ παρόντι, ὅτι οὐκ ἦσθετο τῶν πληγῶν. Τί λέγεις, ὦ φίλε; Ἦσθετο τῶν πληγῶν ὁ Ἰώβ ἢ οὐκ ἦσθετο; Μισθὸν ἐδέξατο ἢ οὐκ ἐδέξατο; Παντί που δῆλον ὅτι ἦσθετο· ὁ γὰρ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. Ὁ θεὸς τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγωνιζόμενον καὶ πληγὰς μαρτυρικὰς δεχόμενον ποιεῖ αἰσθεσθαι καὶ τῆς πληγῆς, οὐ περιαίρει τὴν πληγὴν. Ὑπομονὴν μὲν παρέχει καὶ ἰσχὺν χορηγεῖ πρὸς ἧτταν τῶν ἀντιπάλων, ποιεῖ δὲ αὐτὸν αἰσθεσθαι, ἵνα ἔμμισθος ἦ ὁ ἀγών. Καὶ τούτου μάρτυς ὁ μακάριος Παῦλος βοῶν· Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου τρίς τὸν κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ. Καὶ εἶρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ὡς ἐν ἀσθενείᾳ ἡ τοῦ θεοῦ δύναμις τελειοῦται. Ἦσθῆνησεν ὁ Ἰώβ, καθὼς ἀρτίως ἤκουες, ἀσθένειαν οὐ φυσικῶς ἀτακτοῦσαν ἀλλὰ διαβολικῶς αὐθεντοῦσαν. Εἰλκοῦτο ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ὀνύχων, οὐκ ἦν φάρμακον ἐπιθεῖναι, οὐκ ἰατρὸν παραμυθήσασθαι, οὐκ ἔλαιον ἐπιχέαι, οὐκ ἄλλην τινὰ βοήθειαν προσενέγκαι, οὐδὲ ἐν τῶν σωματικῶν προσαγαγεῖν, εἰ μὴ μόνον τὴν θεοδώρητον τῆς ὑπομονῆς ἔμπλαστρον· ταύτη γὰρ ὁ Ἰώβ χρησάμενος ἑαυτὸν μὲν περιώδευσεν, τὸν δὲ διάβολον ἐτραυμάτισεν. Ἦκουες ἀρτίως τοῦ συγγραφέως λέγοντος· Ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου κυρίου καὶ ἔπαισε τὸν Ἰώβ ἕλκει πονηρῶ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβεν ὁ Ἰώβ ὄστρακον ἵνα καταξέῃ τὸν ἰχῶρα αὐτοῦ. Εἶδες περιοδίαν σκληροτέραν τοῦ πάθους; Ἐλαβεν ὄστρακον καὶ ἀπέξεε τοὺς ἰχῶρας· τίς εἶδεν ὄστράκινον σπόγγον; Ὁστράκῳ τοὺς ἰχῶρας ἀπέξεεν· ὄστρακον καὶ ὀλοκλήρῳ σώματι προσαγόμενον ἐγείρει τραύματα, οὐχὶ δὲ εἰλκωμένον παραμυθεῖται. Καὶ ἔλαβεν ὄστρακον καὶ ἔξεε τοὺς ἰχῶρας· ὄστράκῳ τὸ ὄστρακον παρεμυθεῖτο καὶ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως οὐ κατεμόλυνε πειθόμενος Παύλῳ τῷ λέγοντι· Ἐχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσιν. Ἐλαβεν ὄστρακον καὶ ἀπέξεε τοὺς ἰχῶρας αὐτοῦ. Ὡ φοβεράς περιοδίας, μᾶλλον δὲ ὦ γενναιοτάτης καρτερίας. Ὁστράκῳ τοὺς ἰχῶρας ἀπέξεεν. Μόνον εἶδεν ὁ Ἰώβ ὅτι εἰλκωται πανταχόθεν καὶ ὅτι ρερύπεται ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ὀνύχων, θεασάμενος ἑαυτὸν καὶ συλλογισάμενος ὅτι βασιλεύς ἐστι λογικὸς ἀνδριάς, θάττον λαβὼν τὸ ὄστρακον ὡς ἐν γενεθλίῳ πανδήμῳ ἀποξέει τὸν ἀνδριάντα ὅπως καθαρὸν ἀποδείξῃ τῇ ὑπομονῇ. Διὸ καὶ ὁ διάβολος ὡς εἶδε ταύτην τὴν ἐργασίαν τὸν Ἰώβ μετιόντα, ἐδυσχεραίνεν, συνέπεσεν, ἑαυτὸν κατέτεμνε λέγων ἐν ἑαυτῷ· Τί ποιήσω; Ἦττημαι τῷ Ἰώβ, δικαίως αὐτῷ ὁ κύριος προσεμαρτύρησεν· ἐσφάλην προσελθὼν τῇ πάλῃ, γενναιότερον αὐτὸν ἀπέδειξαν οἱ πειρασμοί· ἐγὼ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ὑπαρξιν ἔλαβον καὶ οὐ μόνον οὐ κατεκάμφθη λυπηθείς, ἀλλὰ τούναντίον καὶ ὄν ἐφόρει χιτῶνα ὡς ῥάκκος μοι προσέρριψε λέγων μεγαλοφώνως· Ὁ κύριος ἔδωκεν, ὁ κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· εἶη τὸ ὄνομα κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Τί ποιήσω; Διὰ πάντων γενναιῖζει, ὡς ἀθλητῆς μοι παρίσταται, τὴν κόμην ἐκείρατο, κόνιν κατεπάσατο, πεσὼν προσεκύνησε τῷ ἀγωνοθέτῃ, ὡς νικητῆς ἤδη πτερύσσεται. Τὴν γυμνότητα λαμπροτέραν ἡγεῖται τῆς ἀλουργίδος· τὸν βασιλικὸν αὐτοῦ θρόνον συνέτριψα καὶ λαμπρότερος ἐπὶ τῆς κοπρίας καθέζεται. Εἰ αὐτὸς μηδένα πρὸ αὐτοῦ θεωρήσας οὕτω μου κατεξανίσταται, οἱ μετ' αὐτὸν τοῦτον βλέποντες τί κατεργάσσονται; Οὐχὶ παίγνιόν με λογίσονται; Ἐγὼ καὶ προσάγων τὰ πάθη κάμνω καὶ οὗτος οὐ δυσχεραίνει· πανταχόθεν αὐτὸν τῷ πάθει κατεζωγράφησα καὶ οὗτος ἐπιτείνει

τὴν ὀδύνην, ὀστράκῳ με καταξέων· οὐ τοσοῦτον γὰρ αὐτὸς δάκνεται, ὅσον ἐγὼ κατεσθίομαι. Τί ποιήσω; Ἦτταν προβλέπω, πᾶσαν μηχανὴν προσήνεγκα, καὶ οὐδ' ὄλωσ αὐτὸν ἐξέλυσα. Μία μοι μόνη τις ἐλπίς ὑπολέλειπται, δι' ἧς τὸν Ἄδὰμ ἐπλάνησα· ἔχω δευτέραν Εὐάν. Ταύτη θαρρῶ, οἶδα ὅτι νικητὴν ἀποδείξει με· θᾶττον ἀνὴρ ὑπὸ γυναικὸς σκελίζεται. Διὰ τοῦτο αὐτῆς καὶ τὰ ὄντα τέκνα ἀπώλεσα, ἐλπίζων δι' αὐτῆς τῆς θήρας ἐπιλαβέσθαι. Καὶ ὅτι ταύτην τελευταίαν ὁ διάβολος ἐτήρησε καὶ ἐνθηκιάσας ἀπέστειλεν, ἤκουες ἀρτίως τοῦ ἱστοριογράφου Μωϋσέως λέγοντος· Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος, ἵνα μάθῃς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰώβ, ὅτι οὐ πέντε ἢ δέκα ἡμέρας ἐπάλαισεν, ἀλλ' ἐπὶ πολὺν χρόνον. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· Μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων· Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρόν; Στράφηθι πρὸς τὴν ἐμὴν συμβουλίαν, ἐπίγνωθί σου τὴν γαμετὴν, βλέπε τίς εἰμι. Δίκαιά σοι συμβουλεύω· εἶπέ τι ῥῆμα πρὸς κύριον καὶ τελεύτα. Ὁ δὲ Ἰώβ πρὸς αὐτήν· Ἐπιστραφῶ πρὸς σέ; Καλῶς εἶπες· "Ἐπιστράφηθι καὶ ἴδε εἰ γνωρίζεις με"· οὐ γνωρίζω σέ τίς εἶ. Οὐκ ἔχεις τὸ πρὸ τῶν πειρασμῶν πρόσωπον, ἄλλο μοι νυνὶ ἐπιφέρεις σχῆμα, ὃ ἐν τῷ ὄφει καὶ ἐν σοὶ κατοικεῖ. Οὐ πείθομαί σου, γύναι· οὐκ ἀπόλλω διὰ σοῦ τὸν παράδεισον. Ἄπιθι ἀπ' ἐμοῦ, γύναι· οὐ ῥάπτω φύλλα συκῆς, οὐκ ἀκούω διὰ σέ τοῦ κυρίου ὀνειδιστικῶς λέγοντος· "Ἰώβ, ποῦ εἶ;" Ἄπιθι, γύναι· οὐκ ἔξεστι γυναῖκα ἐν ἀγωνιστικῷ σκάμματι παρακαθέζεσθαι. Πυκτεύω, καὶ συμφοράς μοι μηνύεις; Ταῦτα κατ' οἶκον ἐξετάζεται· μὴ γὰρ ἐν Ὀλυμπίοις γυμνάζεται; Ἄπιθι, γύναι. Τῷ δὲ θεῷ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.